

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/3026-2/2015
Érkezett:	2015 NOV 17.
Peldány:	1
Melléklet:	9
Kezeliiroda:	4

Dr. Bitskey Botond főtitkár
Alkotmánybíróság
Budapest
Pf.: 773.
1535

Ügyszám: IV/3026-2/2015

Tisztelt Főtitkár Úr!

A fenti ügyszámú felhívásának megfelelően kiegészítjük a 2015. augusztus 14-i keltezésű panaszunkat az alábbiak szerint:

- 1) Panaszt tevő: [REDACTED] törvényes képviselője.
A vállalkozások az ismertett bírósági eljárások felperesei (cégkivonatok csatolva), [REDACTED] ezek ügyvezetője, illetve vezérigazgatója (alírási címpéldányok csatolva).
- 2) A 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk 2. bekezdés d) pontja alapján első sorban alaptörvényellenes bírói döntésekkel szembeni panasszal fordulunk a Tisztelt Alkotmánybírósághoz, mivel a bírósági döntések a panaszosoknak az Alaptörvényben biztosított jogait sértik, és a panaszosok kimerítették egyéb jogorvoslati lehetőségeiket.
 - a) Sérült a panaszosoknak az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, tulajdonhoz való joga. A 14.P.III. 22.788/2012, az 1 Gf.75.466/2014, a Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásokban a bíróságok nem a szerződésekben megjelölt *lex generalis*-ra (régí Ptk. és Hpt.) alapozták döntéseiket, hanem az 1997. évi LXXXVI. törvényre (részletezve a 2015. augusztus 14-i panaszban). Ezzel egy olyan elszámolást hagytak jóvá, amely a felperesek által a szerződések hatálya alatt az alperesnek előre megfizetett vételártörlesztésből 395.000,- CHF összeget koboz el jogalap nélkül az alperes javára. Ezen kívül a felmondáskori tőkeintélevőség 105%-át kitevő kártérítést ítélték meg az alperes javára. Az ítélet törvényesítette a káron szerzést, mert a lízingtárgyak tulajdonával együtt azok értékének közel háromszorosát kitevő követelést törvényesít a lízingbeadó javára a húszéves futamidő elején a felmondás következtében (részletes kifejtés a panasz 5. mellékletében). A Kúria a Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásban nevesítette a hivatkozott törvényt. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság és a Fővárosi Törvényszék törvényt sértve nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indoklási kötelezettségének, ezért csak az elszámolási módszer felülvizsgálatából lehet következtetni az 1997. évi LXXXVI. törvény alkalmazására. Ezzel a nevezett bíróságok a fentieken túl megsértették az Alaptörvény XXIV. cikk 1. bekezdését, mivel elmulasztották indoklási kötelezettségüket.
 - b) A fentieken kívül a 14.P.III.22.788/2012, az 1 Gf.75.466/2014, a Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásokban a bíróságok által alkalmazott 1997. évi LXXXVI. törvény hatálya nem is terjed ki hazai rezidensek közötti, nyílt végű pénzügyi lízingszerződésekre (bővebb indoklás a 2015. augusztus 14-i panaszunk ad2 bekezdésében található). A panaszosok az Alaptörvény XXVIII. cikk 7. bekezdése alapján terjesztik elő panaszukat.
 - c) A Fővárosi Törvényszék az 52.Pkf.638.441 sz. eljárásban hozott, csatolt végzésében (2. o. negyedik bekezdés) azt mondta ki, hogy végrehajtási kérelem elbírálásánál a közjegyző nem köteles tartalmilag ellenőrizni azt, a végrehajtási záradék kibocsátásához elegendő a hitelező egyoldalú előadása. A végrehajtási záradékkérés szabályait a Vht. 23/C §-a, illetve a közjegyzői törvény (1991. évi XLI. törvény) 112. §-a tartalmazza. A Kjt. egyértelműen fogalmaz: A közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza az a, b, c, d pontokba foglalt adatokat. Ez a törvényi feltétel viszont csak akkor teljesíthető, ha a közjegyző tartalmi ellenőrzést végez. Tehát törvényt sért a hivatkozott bírósági végzés, valamint a

Közjegyzői Kamara akkor, ha a törvényt úgy értelmezi, hogy a közjegyző nem köteles tartalmi ellenőrzést végezni. Álláspontomat erősíti a Kjt. 113. §-a: „A közjegyző felel azért, hogy a közjegyzői okirat a valóságnak megfelelően tartalmazza a közjegyző jelenlétében történt tényeket.” Nagyon fontos, hogy hibás és összeférhetetlen napi gyakorlat az is, hogy a végrehajtási záradékot nem a közjegyző, hanem a hitelező jogi képviselője állítja ki, a közjegyző pedig tartalmi ellenőrzés nélkül csak aláírja. A Fővárosi Törvényszék szóban forgó végzése sérti az Alaptörvény 28. cikkét, mert a törvény szövegét nem a törvény céljai szerint értelmezte.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 0103-4.Vh.1594/2012/12. számú határozatával a panaszosok törlési kérelmét áttette elbírálásra [redacted] közjegyzőhöz, aki a 2014. január 10-i keltezésű levelében (csatolva) közölte, hogy nem vonja vissza a végrehajtási záradékot, mert a Fővárosi Törvényszék végzésében megerősítette azt a közjegyzői álláspontot, mely szerint a közjegyző nem köteles tartalmi ellenőrzést végezni. A közjegyző álláspontja ítélt dolog, tehát nincs értelme az újabb eljárásnak, a közjegyző álláspontját fenntartva a Fővárosi Törvényszék 52.Pkf.638.441. számú végzésére hivatkozna. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság határozatával aktualizálta a fenti végzést, ezért kéri a panaszosok annak felülvizsgálatát és megsemmisítését.

- 3) A panaszosok az Alaptörvény XXVIII. cikkének 7. bekezdésére hivatkozva jogorvoslatot kérnek a 2. pontban kifejtettek alapján a 14.P.III.22.788/2012, az 1.Gf.75.466/2014, a Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásokban hozott határozatokkal szemben. A panaszosok kérése a fent nevesített eljárásokban hozott határozatok megsemmisítése.
- 4) A panaszosok az Abtv. 32. § (1) bekezdése alapján kéri az 1997. évi LXXXVI. törvény felülvizsgálatát, mert az nemzetközi szerződésekbe ütközik. Az 1997. évi LXXXVI. törvény a nemzetközi pénzügyi lízingről szóló, Ottawában, 1988. május 28-án kelt UNIDROIT Egyezményt hirdette ki. A törvényben idézett angol és lefordított magyar szöveg is hibás, ütközik az Egyezménnyel. Bővebb kifejtés a 2015. augusztus 14-i panaszunk ad1 bekezdésében. A panaszosok kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiek okán semmisítse meg az 1997. évi LXXXVI. törvényt.
- 5) A 14.P.III.22.788/2012. és a Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásokban a bíróságok megsértették a panaszosoknak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogait:
 - a) A 14.P.III.22.788/2012. számú eljárásban a panaszosok a csatolt előkészítő iratokkal a végrehajtások megszüntetése érdekében indítottak pert. A bíróság a hónapokig tartó perben nem is vizsgálta a felperes panaszosok keresetét, a pert elszámolási vitaként folytatta le, holott erre vonatkozó kérést egyik peres fél sem terjesztett elő. A felperesek keresete jogkérdésben kérte a bíróság állásfoglalását, mert szerintük a közjegyző által kiállított végrehajtási záradék jogalap nélküli és valótlan adatokat tartalmaz. Nem mellékeltek a szerződések megszűnési állapotra vonatkozó elszámolást, az alperesi követelés a megszűnés előtti könyvelési adatokra épült, ezt a tényt maga az alperes tanúsította egyoldalú közokiratban. A követelésben áfa-tétel is szerepelt, holott a [redacted] szerződések lakásingatlanra vonatkoztak, ilyen esetben pedig az áfa nulla. A panaszosok irasban figyelmeztették az alperest, hogy végrehajtási záradéka megvalósítja a 2001. évi CIV. és az 1978. évi IV. törvény szerinti büncselekményt. Erdemi választ nem kaptak, a végrehajtási záradékot nem törölték. A bíróság ítéletében arra hivatkozott, hogy nincs joga vizsgálni az eredeti keresetet, mivel erre a Vht. értelmében csak a közjegyző jogosult. A bíróság ebben is tévedett, mert a Vht. 56. §-a szerint közjegyző csak bírósági végzés alapján jogosult törölni záradékot. A panaszosok nehezményezték az eljárás elhúzódását, mert szerintük megfelelő szaktudással 3-4 óra alatt lehetett volna döntenie a keresetben foglalt jogkérdésekben, a papírmunka pedig legfeljebb 10-15 órát igényelt volna. Fontos körülmény, hogy a panaszosok az eljárás elhúzódása miatt jelentős kárt szenvedtek el, a bíróság ítélete pedig magában hordozta további eljárások szükségszerűségét. A szóban forgó eljárásban elkövetett hibák, téves állásfoglalások összességében a 2012. július 25-től a mai napig tartó pereskedést okoztak. Az eljárás további anomáliái, hogy a bíróság lényeges kérdésekben nem folytatott le bizonyítási eljárást, jogkérdésben is az igazságügyi szakértőre hivatkozott, valamint fontos kérdésekben az Alaptörvényt sértve nem tett eleget indoklási kötelezettségének. A fenti értékelés nem csupán a panaszosok elfogultnak tartható véleménye. A Fővárosi Törvényszék az 1.Gf.75.466/2014/5. számú eljárásában a következőképpen foglalt állást:
 - 15. o. negyedik bekezdés: „Egyebekben a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntését anélkül hozta meg, hogy a tényállás megállapításához

szükséges valamennyi bizonyítást lefolytatta volna, így az sem állapítható meg, hogy a levont jogi következtetései mennyiben helytállóak.”

- 18. o. második bekezdés: „Helytállóan hivatkoztak továbbá arra is a felperesek, hogy az elsőfokú bíróság nem mellőzhette volna az igazságügyi szakértő tárgyaláson történő meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványukat. A felperesek 59. sorszám alatti beadványa ugyanis olyan kérdéseket is érint, amelyek megválaszolása – a másodfokú bíróság megítélése szerint – szakértői kompetenciába tartozik. A felperesek bizonyítási indítványa azért sem lett volna mellőzhető, mivel az alperes könyvelője 2012. december 19. napján kelt egyenlegközlő levelében maga is kisebb összegben jelölte meg a felperesek fennálló tartozását. A másodfokú eljárás során a felperesek Gf.3. sorszámú beadványához csatolt, az alperes által [REDACTED] bírósági végrehajtóhoz intézett bejelentése szerint is az alperes még fennálló követelésének összege eltér az elsőfokú ítéletben megállapítottól.”

A panaszosok kérik a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy hívja fel a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság figyelmét a szinte rendszerhibának tekinthető devianciákra. Ami megtörtént, azon már nem lehet változtatni, de annál inkább szükséges levonni a tanulságokat.

- b) A Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásban a panaszosok azt kérték a Kúriától, hogy jogkérdésben foglaljon állást az 1.Gf.75.466/2014. számú eljárás három bírósági állásfoglalással kapcsolatban (2015. augusztus 14-i panasz 2. melléklete), de a Kúria ezt nem vizsgálta. A Kúria részítéletében a Pfv.I.20.036/2015. számú eljárásban hozott „rendelkezések” hatályban tartásáról döntött a felülvizsgálati kérelemmel indított és lefolytatott eljárásban. A panaszosok nem kérték az 1.Gf.75.466/2014/5. számú eljárásában hozott ítélet felülvizsgálatát, csak néhány jogsértő állásfoglalását.

A Kúria megsértette a panaszosoknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogát, nevezetesen azt, hogy „valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A Kúria megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, mivel nem indokolta eljárását.

A Kúria az 1997. évi LXXXVI. törvényre alapozta állásfoglalásait, holott ez a törvény csak nemzetközi lízingügyletekre joghatályos. Hazai rezidensek közötti, nyílt végű pénzügyi lízingügyletekre nem terjed ki a hatálya (bővebb indoklás a 2015. augusztus 14-i panaszunkban). A Kúria a jelen ügyre nem kiterjedő hatályú törvény alkalmazásával olyan elszámolási szabályt törvényesített, amely a káron szerzés lehetőségét kínálja fel a lízingbe adóknak.

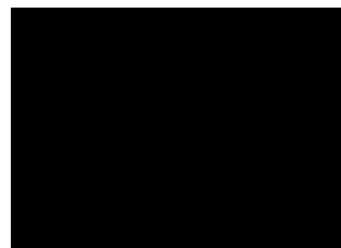
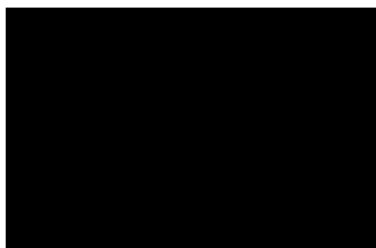
A Kúria ítéletével sértette a panaszosoknak az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogait.

A panaszosok a fenti a) és b) pont alapján is kérik a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy semmisítse meg az 1.Gf.75.466/2014/5. (csatolva) és Pfv.I.20.036/2015/6 számú eljárásokban hozott részítéleteket.

- 6) Az UniCredit Ingatlanlízing Szolgáltató Zrt. ellen 2012. július 25-én indított, eddig negyedik éve folyó bírósági eljárás alatt a közjegyző által elrendelt végrehajtásnak a cégiratokba történt bejegyzése következtében a panaszosok gazdaságilag tönkrementek, törvényes képviselőjük egészségileg is. Hiteleiket vissza kellett fizetni, illetve azokat nem újították meg, új hitelfelvételi kérelmeiket a bankok rendre elutasították, pályázatokon nem vehettek részt. Működésüket eddig vagyonuk felélésével tudták csak fenntartani. Vagyonuk 1-2 hónapon belül felemésződik, akkor nem lesznek képesek adófizetésre, adósságszolgálatra, szállítóik követeléseinek kiegyenlítésére, és a társaságok felszámolása elkerülhetetlenné válik. A panaszosok 2015. február 20-ig elszámolt kára meghaladta a 800 millió forintot, az év további részében keletkező veszteség 100-120 millió forintra becsülhető. Vitathatatlan, hogy a károkozást az alperes jogalap nélküli, valótlan adatokra épített – bűncselekmény gyanújával beárnyékolta - végrehajtási záradékkérelme indította el. Nem vitás az sem, hogy a kár nagyságrendekkel kisebb lenne, vagy nem is keletkezett volna, ha a bíróság a 14.P.III.22.788/2012. számú eljárást tisztességesen folytatta volna le, és ésszerű határidőn belül bírálta volna el a végrehajtás megszüntetése céljából indított keresetet. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése és a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a kár okozójának meg kell térítenie az általa okozott kárt. Tekintettel arra, hogy az adott esetben nem határozható meg egyértelműen a kár okozójának személye, a panaszosok az Alaptörvény XXV. cikke alapján iránymutatást kérnek a Tisztelt Alkotmánybíróságtól a kárnak a károkozók közötti megosztására, hogy polgári peres eljárásban igényelhessék káruk megtérítését újabb hosszadalmas pereskedés nélkül. Kérésüket az is indokolja, hogy a panaszosok számára nincs más jogorvoslati eljárás. A mennyiben kérésüket elutasítanák, a panaszosok - a magyar bíráskodás szegényére - kénytelenek lennének az illetékes nemzetközi bírósághoz fordulni.

- 7) Azzal, hogy a Kúria a Pfv.I.20.036/2015/8. számú ítéletével jogerőre emelkedett a Fővárosi Törvényszék az 1.Gf.75.466/2014/5. számú ítélete, amely a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 14.P.III.22.788/2012/30. számú ítéletéből jóváhagyta a végrehajtási eljárás fenntartására vonatkozó részt, valamint a lízingdíj és a fennálló tőketartozás fogalmi meghatározására vonatkozó jogi állásfoglalásokat. A másodfokú eljárás a kereset újratárgyalására utasította a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságot az elszámolásra, valamint a követelés/kötelezettség megfizetésére vonatkozó ítéletrészeket illetően. A panaszosok a Kúria ítéletéből szereztek tudomást arról, hogy a 14.P.III.22.788/2012. és az 1.Gf.75.466/2014. számú eljárásokban a bíróságok az 1997. évi LXXXVI. törvény alapján ítélték. A panaszosok nevében magam kezdtem vizsgálni a nevezett törvényt, valamint a nemzetközi pénzügyi lízingről szóló, Ottawában, 1988. május 28-án kelt UNIDROIT Egyezményt. A vizsgálathoz le kellett fordítanom az eredeti angol szöveget, és azt pontról pontra összehasonlítanom az 1997. évi LXXXVI. törvény magyar és angol szövegével. A vizsgálat alapján 2015. augusztus elején jutottam arra a felismerésre, hogy az 1997. évi LXXXVI. törvény sérti a nemzetközi pénzügyi lízingről szóló, Ottawában, 1988. május 28-án kelt UNIDROIT Egyezményt, és nem joghatályos hazai rezidensek közötti jogviták eldöntésére, továbbá a javasolt elszámolás a hibás fordítás miatt jelentős káron szerzésre ad lehetőséget a lízingbe adónak. Az információ birtokában a panaszosok nevében 2015. augusztus 14-én fordultam az Alkotmánybírósághoz. Az Abtv. 32. § (1) bekezdése szerint nemzetközi szerződésbe ütközés bepanaszolására nincs kiszabva jogvesztő határidő. Ennek ellenére a panaszosok kérik a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 30. § (3) bekezdése alapján igazolja részükre az akadályoztatást. Az akadályt az jelentette, hogy csak 2015. augusztus elején tudtam felderíteni, hogy az 1997. évi LXXXVI. törvény nemzetközi egyezménnyel ütközik, és hibás fordítás miatt jelentős káron szerzést tesz lehetővé a lízingbe adónak (ld. 2015. augusztus 14-i panasz 5/a melléklete). Nézetem szerint a jogszabályi hibákat ésszerű határidőn belül fedtem fel, hiszen azokat közel húsz éves fennállásuk alatt sem gyakorló bírák, sem juridikusok nem fedezték fel. Tudományos publikációk sora, valamint bírósági állásfoglalások (pl. Csongrád Megyei Bíróság Gazdasági Kollégiumának 2000/3 sz. állásfoglalása) keletkeztek a hibás törvény alapján. Még ezeket is felülmúló következmény, hogy a pénzügyi lízing fogalmának a jelenleg hatályos Ptk. 6:409. §-ában található meghatározása is az 1997. évi LXXXVI. törvény derivátuma.
- 8) Törvényes képviselőként 2015. augusztus 14-én a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságon keresztül az Alkotmánybírósághoz fordultam alkotmányjogi panasszal, amellyel kapcsolatban a mai napig nem érkezett visszajelzés. Panaszunk 2. pontjában azt kértem az Alkotmánybíróságtól, hogy állapítsa meg, a Csongrád Megyei Bíróság Gazdasági Kollégiumának 2000/3 sz. állásfoglalása nyílt végű pénzügyi lízingszerződések esetében alkotmányellenes. Mivel e tekintetben nem tudtam arra vonatkozó bizonyítékot csatolni, hogy a kérelemmel kapcsolatban minden rendelkezésre álló jogi utat bejártam, szükségessé vált a panasz kiegészítése, ami a 2015. október 6-i levelemmel megtörtént. Főtitkár úr IV/3026-2/2105. számú felhívását úgy értelmeztem, hogy a panaszra vonatkozó kiegészítés szükséges. Jelen levél ezt a kiegészítést tartalmazza.
- Mivel a Szegedi Törvényszék elnökhelyettese a jelenleg hatályos Ptk-ra hivatkozott, összefoglaltam a pénzügyi lízingre vonatkozó észrevételeimet ennek a törvénynek a fényében is. E tekintetben visszavonom kérésemet, mert a peres eljárás az 1996. évi CXII. törvény hatálya alá tartozik.

Tisztelettel:

Mellékletek:

- Cégek kivonatok
- Aláírási címpéldányok
- Fővárosi Törvényszék 52.Pkf.638.441 sz. eljárásban hozott végzése
- [redacted] közjegyző a 2014. január 10-i levele
- 14.P.22.788/2012. számú eljárás előkészítő iratai
- Fővárosi Törvényszék 1.Gf.75.466/2014/5. számú ítélete